

Kouvolaan kovalla porukalla Veteraanipaini tienhaarassa

Suomen veteraanipainin edustusmiehistöön ovat vuosia kuuluneet Vantaan Sammon Veikko Timo ja Arto Savolainen. Miehet poseeraamassa edustusverkkareissa, kuva otettu v. 2006 veteraanien MM-paineissa Latvian Riassa.

Muistan itsekin suhtautuneeni vähän huvittuneesti, kun ajatus veteraanien painikisoista virisi 1990-luvun alussa. Ensimmäisen kerran sarjoja yritettiin kaiketi saada vuoden 1994 Tampereen MM-painien yhteyteen. Hanke ei kuitenkaan koskaan toteutunut, vaan ensimmäiset vanhojen ruttukorvien MM-kisat väännettiin vuonna 1998 Venäjän Permissä.

Yksi aktiivisimmista kisojen alkuunpanijoista oli **John E. DuPont** -niminen amerikkalainen lajiniilo. Herran suku muuten omistaa JET-polttoainejakeluketjun.

Sittemmin tämä DuPont joutui tiilenpäitä lukemaan, kun oli riidan päätteeksi ampunut olympiavoittaja **David Schultzin** hengiltä. Erikoista tapauksessa oli se, että DuPont oli Schultzin ystävä ja sponsori. Mitään motiivia murhaan ei saatu selville.

Alkuperäinen idea veteraanipainissa oli se, että yleisö saisi vielä kerran nähdä ihailmansa suuret mestarit matolla.

Heti ensimmäisissä Per-

min kisoissa saatiin menestystä. **Arto Savolainen** kipusi korkeimmalle pallille.

Permistä lähtien suomalainen veteraanipaini alkoi edetä vauhdilla. Mukaan saatiin suuria mestareita: **Övermarkin** veljekset, **Jouko Salomäki** ja **Hannu Lahtinen** muun muassa.

Eräänlainen huipentuma oli Seinäjoen MM-kisat vuonna 2004. Mitaleita tuli ennätys-suurelle joukkueelle roppakaupalla. Uskon myös, että kisoja seuranneelle täydelle katsomolle jäi hyvä mieli ja tunnelma.

Seinäjoen jälkeen alamäkeä

Veteraanit maksavat itse matkansa, osallistumismaksunsa, ruokansa, yöpymisensä, FILA:n stampin jne. Jotkut saavat apuja seuroiltaan ja jotkut myös sponsoreilta. Suurin osa maksaa reissunsa kuitenkin omasta lompakostaan.

On tietenkin selvää, että tällaisessa tilanteessa pitkille ulkomaankeikoille ei ole kovin suurta tungosta.

Niin kauan kuin Arto Sa-

volainen hoiteli matkajärjestelyt sekä verkkari- ja trikooasiat kuntoon, homma pelasi. Valitettavasti nyt näyttää olevan niin, että veteraaniruuhkeilu ei ole oikein kenenkään vastuulla Painiliitossa.

Minimivaatimus olisi se, että liitossa kerättäisiin hyvissä ajoin nimilista ja kerrottaisiin urheilijoille viimeinen mahdollinen ilmoittautumispäivä kisamatkalle. Yhteishenki olisi aivan toinen, jos kulkisimme edes Helsingistä samoilla koneilla joukkueena. Nythän kaikki ovat seikkailleet vähän omiin nimiinsä. Viimeinen yhteismatka tehtiin Belgradiin vuonna 2005.

Olemme veteraaniporukassa myös valmiita ostamaan Suomi-verkkarit ja -trikoot omiksi. Silloin ei kävisi kuten EM-kisoissa Malmössä, jossa heiluimme kuka missäkin kassin pohjalta löytyneissä rytkyissä ja vanhoissa trikoissa kuin huutolaispojat.

Kenenkään ei tarvitsisi uudessa tilanteessa huolehtia lentokentälle varustekasseja. Pesisimme ja huolehtisimme itse kampeemme.

Kukahhan ottaisi tämän sangen yksinkertaisen verkkariasian hoitaakseen? Ruotsalaiset muuten hoitavat asian näin. Miksi emme siis mekin? Varmasti saisimme myös jonkin sponsorin. Varsinkin, kun syksyn kisat ovat kotimatolla.

Kohti Kouvola

Veteraanipaini ei ole maailman vakavin asia eikä sen pidäkään olla painiliiton priorisoimissa ykkösasia. Veteraaniruuhkeilu on kunto- ja harrasteliikuntaa.

Kerran vuodessa kilpaileminen kannustaa ainakin minua pitämään itseni terveenä

ja hyvässä kunnossa. Joku myös määritteli hyvin, että veteraanien kilpailussa on jäljellä kaikki urheilun hyvät puolet: ystävät eri puolilla maailmaa, jalo kilpailu, mahtava porukkahenki, kivat matkat jne. Poissa ovat turha pingotus ja jännitys. Tuskin koskaan muulloin nauran neljän päivän aikana niin paljain kuin näillä kisamatkoilla.

Kaikesta edellä mainitusta huolimatta veteraaniruuhkeilu on FILA:n alaista virallista toimintaa. Näin ollen kyllä Painiliitonkin on vain suhtauduttava siihen vakavasti, aivan kuten muihinkin sektoreihin: miehet, naiset, juniorit ja kadetit.

Myös valtio katsoo rahaa jakaessaan sitä, kuinka hyvin lajiliitot huolehtivat eri ikäisten ja tasoisten urheilijoiden harrastusmahdollisuuksista.

Olen myös yhä useammin törmännyt siihen, että sponsorit haluavat nimensä näkyvän nimenomaan nuoris- ja kuntourheilun parissa.

Kouvolan MM-painit lähestyvät.

Kun vuoden 2009 alussa ovat jo remmiin astuneet uudet valmentajat, uusi puheenjohtaja ja uusi hallitus, olisi kiireesti linjattava, kuka vastaa veteraaniruuhkeilusta Painiliitossa. Esimerkkinä voim sanoa, että unkarilaisten kulmalla on usein nähty **Tibor Komaromi** ja serbialaisten **Nandor Sabo**.

Suomen maineen kannalta olisi tärkeää, että saisimme kasaan mahdollisimman suuren ja iskukykyisen joukkueen. Tiedän sen, että Ruotsista tulee 25-30 painijaa, Unkarista 20, Iranista ehkä 40, Venäjältä saman verran jne.

Suomen joukkueelle olisi

hyvä olla yhteishengen kehittämiseksi 2-3 leiriä. Olisi myös syytä päättää, että kuka vastaa suomalaisten urheilijoiden majoitus- ja ruokailukustannuksista kisojen aikana. Olen varma, että Kuusankosken jäähallissa on paljon yleisöä.

Tuntuu siis aika koomiselta, jos Suomen painijoiden pitäisi maksaa siitä, että he saavat taistella kotimolskilla siniristilipun puolesta. Kyllä yleisö nimenomaan tulee katsomaan suomalaisia painijoita.

Olen pyöritelty mielessäni joitakin uusia tähtiä Suomen joukkueeseen. Ikänsä puolesta edustuskelpoisia olisivat esimerkiksi: **Marko Yli-Hannuksela, Ari Härkänen, Tomi Rajamäki, Marko Asell, Juha Ahokas, Tuomo Karila** jne.

Olisi tietysti hienoa, jos esimerkiksi Jouko Salomäki, Hannu Lahtinen ja Övermarkit innostuisivat vielä kerran harjoittelemaan kotikisoihin.

Luulen myös, että me kaikki pitkään mukana olleet lähdemme Kouvolaan **Tero Katajiston** johdolla. Itse lupaan ainakin olla molskilla, jos vain olen terve. Tosin nyt on minulle huonoin vuosi, sillä pääsen ”B-mieheksi” vasta vuonna 2010.

Mitä hyötyä on veteraaneista?

Kateellisenä katselen ruotsalaisten seurajoukkuesarjoja ja Fyrstadseja. Länsinaapurissamme todella arvostetaan joukkuepainia. Esimerkkinä voin kertoa, että Etelä-Pohjanmaan kokoisessa Skånes- sa eri sarjoissa pyörii 22

joukkuetta. Kuriositeettina voin mainita, että kaikki ovat nimenneet kaksi tai jopa useampia raskaan sarjan painijoita. Löytyisikö koko Suomesta 44 kappaletta yli 96-kiloista henkilöä, jotka voisi lähettää trikoot päällä matolle?

Sanomattakin on selvää, että Skånen kolmosdivarin painijat eivät varmaankaan ole kovin hirveän rautaisessa iskussa. Silti he käyvät kerran pari viikossa salilla antamassa sparrausta ja auttamassa muutenkin niitä, jotka satsaavat 100-prosenttisesti. Tämän pitäisi riittää perusteeksi sille, että meidänkin olisi saatava vanhoja jääriä mahdollisimman paljon saalleille auttamaan ja kokemustaan jakamaan.

*Teksti: Jussi Ketonen
Kuvat: Hannu Kiminkinen*

Kuvassa 2006 Latvian painien MM-hopeamitalisti Hannu Tervo Suomi ja Lapin Veikot.

Hyvää työtä.

Sitä tarvitaan myös tulevaisuudessa.

www.varma.fi

VARMA
ELÄKKEIDEN TURVAAJA